

Arrest

nr. 161 475 van 5 februari 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 25 augustus 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 september 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2015 om 10.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE ROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 februari 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als descendent van een Belgische onderdaan, haar moeder E.H.K.

1.2. Op 25 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 28/08/2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...’

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, ... die te hunnen laste zijn (...)’

Gezien betrokkene ouder is dan 21 jaar, dient aangetoond te worden dat hij ten laste is van de referentiepersoon. Ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon werden er een documenten van de Rijksdienst voor Pensioenen voorgelegd (Berekening van het maandbedrag van het pensioen dd 28/02/2014 berekening vanaf maart 2014), maandelijks attest over een periode van 01/2015 tot 4/2015 dd 19/05/2015, een overzicht van betalingen van het pensioen van februari, maart, april, mei 2015) waaruit blijkt dat de referentiepersoon een maandelijks pensioen ontvangt dat grotendeels uit inkomensgarantie voor ouderen bestaat (zie brief dd 17/04/2014). Beide ouders hebben trouwens een dergelijk pensioen. Deze vorm van pensioen is eigenlijk sociale bijstand. De inkomensgarantie is immers een uitkering die toegekend of bijgepast wordt aan bejaarde personen die niet over voldoende financiële middelen beschikken, maar door hun leeftijd niet meer terecht kunnen bij het ocmw. Het gedeelte inkomensgarantie voor ouderen kan daarom niet in rekening worden genomen.

Gezien de Belgische referentiepersoon reeds (gedeeltelijk) ten laste is van de sociale bijstand, kan redelijkerwijze gesteld worden dat betrokkene daardoor ook ten laste is van de sociale bijstand. Dit is uiteraard niet de bedoeling. De bewijzen van het overmaken van geld in het verleden, het bewijs dat betrokkene onvermogen is in het land van herkomst, enz. doen geen afbreuk aan deze vaststelling. Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter/40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 711,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken”

2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de grondwet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2, 3 en 5 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 40bis, §2, 3° en 42ter van de vreemdelingenwet.

In een eerste onderdeel stelt de verzoekende partij dat, volgens de verwerende partij, niet afdoende bewezen is dat haar ouders over toereikende bestaansmiddelen beschikken.

De verzoekende partij wijst erop dat haar moeder effectief een maandelijks pensioen geniet, dat zij maandelijks een bedrag ontvangt van 1.013,40EUR, dat zij overigens ook eigenares is van een huis dat ze betreft en dat ze een gedeelte van dit huis verhuurt per huurovereenkomst van 27 april 2015 aan een maandelijks huurprijs van 400EUR, dat zij aldus over een maandelijks inkomen beschikt van 1.713,40EUR, dat dit bedrag meer dan voldoende is om haar ten laste te nemen daar dit meer is dan het vereiste minimum van 1.308EUR. Zij vervolgt dat er geen enkel risico is dat de verzoekende partij ten laste zou vallen van het OCMW, dat sinds zij in België verblijft, haar moeder financieel heeft kunnen instaan voor haarzelf en de verzoekende partij, dat zij dus aldus wel degelijk bewezen heeft dat met deze inkomsten haar moeder een financiële draagkracht heeft om voor haar in te staan.

In een tweede onderdeel, betreffende de schending van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, stelt de verzoekende partij, na citering van dit artikel, dat de verwerende partij, alvorens de bestreden beslissing genomen te hebben, de beslissing niet heeft onderzocht in het kader van artikel 40ter *in fine*.

In een laatste onderdeel, betreffende de onvoldoende motivering, betoogt de verzoekende partij dat haar raadsman op 20 juni 2015 16 documenten per fax aan de verwerende partij meedeelde waaronder de huurovereenkomst, ontvangstbewijs van de betaling van de huurprijs van 400EUR, mutualiteit enz. waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden in de getroffen beslissing van 25 augustus 2015.

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond (artikelen 40ter en 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet) aan op basis waarvan zij is genomen.

In zoverre de verzoekende partij meent dat betreffende enkele door haar voorgelegde documenten niet werd gemotiveerd, verwijst de Raad naar wat uiteengezet wordt in punt 3.6.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

Er kan verder niet worden ingezien op welke wijze de verwerende partij bij het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden het artikel 5 van de wet van 29 juli 1991 – dat voorziet dat dringende noodzakelijkheid het bestuur niet ontslaat van de plicht zijn handelingen uitdrukkelijk te motiveren – zou hebben miskend, gelet op de uitdrukkelijke motivering die wel degelijk in deze beslissing is opgenomen.

3.3. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de *in casu* toepasselijke wetgeving, met name artikel 40bis *juncto* artikel 40ter van de vreemdelingenwet.

Op grond van artikel 40ter, eerste lid *juncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg:

“(...) de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)”

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Belg indiende, met name de aanvraag tot gezinshereniging in functie van haar moeder, een Belgische onderdaan. Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* haar Belgische moeder

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij naar aanleiding van haar aanvraag van een verklaring van inschrijving in de hoedanigheid van descendent van een Belg, van 28 februari 2015 (bijlage 19) volgende documenten heeft neergelegd: geboorteakte, indien nodig met legalisatie/apostille, attest niet ten laste OCMW, bewijs van ten laste is het verleden, bewijs ziektekostenverzekering geldig in België voor Belg en familie, bewijs voldoende en regelmatige bestaansmiddelen Belg, attest onvermogen uit land van herkomst, geregistreerd huurcontract of eigendomsakte.

Als bewijs van bestaansmiddelen werden attesten van de Rijkdienst voor Pensioenen voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon 1013,40EUR krijgt waarvan 17,04EUR overlevingspensioen en 996,36EUR inkomensgarantie voor ouderen. Daarnaast wordt een huurovereenkomst tussen de referentiepersoon en een derde voorgelegd waaruit blijkt dat de derde persoon van 1 mei 2015 tot en met 30 april 2016 een kamer met keuken, badkamer en toilet huurt in de woning van de referentiepersoon voor een bedrag van 400EUR per maand alsook een eigendomsgetuigschrift waaruit onder meer blijkt dat de referentiepersoon alsook voornoemde derde eigenaar zijn van de verhuurde woning.

De verzoekende partij meent dat haar moeder wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt, gelet op een maandelijks pensioen en huurgelden, om haar ten laste te nemen, dat er geen enkel risico is dat zij ten laste zou vallen van het OCMW, dat, sinds zij in België is, haar moeder financieel heeft kunnen instaan voor haarzelf en de verzoekende partij zodat bewezen is dat haar moeder een financiële draagkracht heeft om voor de verzoekende partij in te staan.

De verzoekende partij betwist niet, zoals aangegeven in de bestreden beslissing, dat zij ter staving van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon documenten voorlegt waaruit blijkt dat de referentiepersoon een maandelijks pensioen ontvangt dat grotendeels bestaat uit inkomensgarantie voor ouderen. Met haar betoog dat haar moeder wel degelijk over voldoende bestaansmiddelen beschikt om voor haar in te staan en er geen enkel risico is dat zij ten laste valt van het OCMW, gaat zij voorbij aan het motief van de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat gezien de Belgische referentiepersoon reeds gedeeltelijk ten laste is van de sociale bijstand redelijkerwijze kan worden gesteld dat de verzoekende partij daardoor ook ten laste is van de sociale bijstand.

De verzoekende partij toont niet aan dat bovenvermeld motief niet correct of kennelijk onredelijk is. De verzoekende partij weerlegt niet dat een deel van het pensioen van haar moeder bestaat uit een inkomensgarantie voor ouderen en dat dit pensioen een vorm van sociale bijstand is. In dit verband wordt er tevens op gewezen dat het begrip *“aanvullend bijstandsstelsel”* voorzien in artikel 40ter van de vreemdelingenwet een generieke term is die het verzekeren van een minimaal niveau van bestaanszekerheid omvat, met name de sociale minimumvoorzieningen en de maatschappelijke dienstverlening. Deze categorie beoogt de basisbescherming te verzekeren van personen die geen (voldoende) inkomenszekerheid hebben weten te verwerven door hun eigen participatie op de arbeidsmarkt en die, als gevolg daarvan, evenmin gerechtigd zijn op prestaties van de klassieke sociale verzekeringen. De toegang tot deze stelsels is in beginsel onderworpen aan de voorwaarde dat de aanvrager over onvoldoende bestaansmiddelen beschikt. Het kan niet ernstig worden betwist dat de inkomensgarantie voor ouderen, voorheen het gewaarborgd inkomen voor bejaarden genoemd, onder deze categorie van bijstand valt (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Grondrechtenbescherming doorheen de Belgische en internationale rechtspraak vanaf 1985, pagina 295 e.v.).

Het aanvullend bijstandsstelsel omvat het leefloon, de inkomensgarantie voor ouderen, de gewaarborgde gezinsbijslag, de tegemoetkomingen voor gehandicapten en de tegemoetkomingen voor hulp aan bejaarden (<http://socialsecurity.fgov.be/docs/nl/publicaties/overzicht/2012/beknopt-overzicht-2012-l.pdf>, pagina 646 ;http://www.belgium.be/nl/familie/internationaal/buitenlanders/sociale_zekerheid/; J. VAN LANGENDONCK, Handboek Socialezekerheidsrecht, p. 12 en 787), dat anders dan de klassieke sociale verzekeringen, niet werkt op basis van individuele bijdragebetalingen maar uitsluitend door overheidsbijdrage worden gefinancierd. Ook de tegemoetkomingen voor hulp aan bejaarden zijn door de overheid gefinancierd.

Verder dient de doelstelling van artikel 40ter van de vreemdelingenwet in acht te worden genomen, namelijk het voorkomen dat de aanvrager ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk (GwH, 26 september 2013, nr. 123/2013: *“Tevens werd de noodzaak aangevoerd om de voorwaarden voor gezinshereniging bij te sturen teneinde te voorkomen dat de gezinsleden die zich in België komen vestigen, ten laste vallen van de overheid of dat de gezinshereniging in menonwaardige omstandigheden zou plaatsvinden.”*).

Gelet op het feit dat de verzoekende partij een aanvraag indient voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als bloedverwant in neergaande lijn van een Belg die ‘ten laste’ is, en de Belg zelf beroep moet doen op een inkomensgarantie voor ouderen en dus ten laste is van de sociale bijstand, komt het de Raad niet kennelijk onredelijk voor in de bestreden beslissing te motiveren *“Gezien de Belgische referentiepersoon reeds (gedeeltelijk) ten laste is van de sociale bijstand, kan redelijkerwijze gesteld worden dat betrokkene daardoor ook ten laste is van de sociale bijstand. Dit is uiteraard niet de bedoeling.”*

3.6. De verzoekende partij wijst nog op de door haar voorgelegde stukken waaronder de huurovereenkomst, het ontvangstbewijs van betaling van de huurprijs van 400EUR, de ‘mutualiteit’, doch toont geenszins aan op welke wijze deze documenten afbreuk konden doen aan de vaststelling dat gezien de Belgische referentiepersoon reeds gedeeltelijk ten laste is van de sociale bijstand redelijkerwijze kan worden gesteld dat ook de verzoekende partij daardoor ten laste is van de sociale bijstand. De verwerende partij kon op kennelijk redelijke wijze motiveren dat het overmaken van overige bewijzen, zoals bewijzen van overmaken van geld in het verleden, bewijs van onvermogensdheid in het land van herkomst, enz., geen afbreuk kan doen aan de reeds gegeven motieven.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat aldus rekening werd gehouden met de overig neergelegde documenten, doch terecht werd vastgesteld dat deze geen afbreuk kunnen doen aan de vaststelling dat de referentiepersoon reeds gedeeltelijk ten laste is van de sociale bijstand zodat redelijkerwijze kan worden gesteld dat ook de verzoekende partij daardoor ten laste is van de sociale bijstand.

3.7. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de motieven van de bestreden beslissing afdoende, pertinent en draagkrachtig zijn. Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de gemachtigde niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld of op grond daarvan kennelijk onredelijk tot het besluit is gekomen dat *“Betrokkene (niet) voldoet (...) aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter/40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.”*

De verzoekende partij maakt een schending van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk.

3.8. Tenslotte merkt de Raad op dat de *in casu* bestreden beslissing geen beslissing is die een einde stelt aan een bestaand recht op verblijf van meer dan drie maanden, dat er geen toepassing werd gemaakt van artikel 42ter van de vreemdelingenwet en dat dit artikel in voorliggende zaak ook niet toepasselijk is. De verwerende partij heeft immers louter vastgesteld dat de verzoekende partij geen recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden omdat zij niet aan de voorwaarden hiertoe voldoet en heeft hiermee geen bestaand verblijfsrecht beëindigd. De stelling van de verzoekende partij dat de verwerende partij artikel 42ter van de vreemdelingenwet heeft geschonden door alvorens de bestreden beslissing te nemen, geen onderzoek te hebben verricht in het kader van voormeld artikel, is dan ook gebaseerd op een incorrecte lezing van de bestreden beslissing.

3.9. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER